

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. augusztus 30.
(vasárnap)**

Szepesy László

ISTEN MEGBÁNTA?

Énekek: 95,1; 272,4-6; 272,2; 435

Lekció: Jónás 3,3-10

„És felkelt Jónás, és elment Ninivébe az Úr szava szerint. Ninive pedig nagy városa volt Istennek, három napi járőföld. És kezdett Jónás bemenni a városba egy napi járőföldre, és kiáltott és mondta: Még negyven nap, és elpusztul Ninive! A niniveiek pedig hittek Istenben, és böjtöt hirdettek, és nagyjaitól fogva kicsinyei-kig zsákba öltöztek. És eljutott a beszéd Ninive királyához, és felkelt királyi székéből, és levetette magáról az ő királyi ruháját, és zsákba öltözött, és ült a porba. És kiáltottak és szóltak Ninivében, a királynak és főembereinek akaratából, mondván: Emberek és barmok, ökrök és juhok: semmit meg ne kóstonjanak, ne legeljenek és vizet se igyanak! Hanem öltözzenek zsákba az emberek és barmok, és kiáltsanak az Istenhez erősen, és térjen meg ki-ki az ő gonosz útjáról és az erőszakosságból, amely az ő kezükben van! Ki tudja? Talán visszatér és megengesztelődik az Isten és elfordul haragjának búsulásától, és nem veszünk el! És látta Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek az ő gonosz útjukról: és megbánta az Isten azt a gonoszt, amelyről mondta, hogy végrehajtja rajtuk, és nem hajtotta végre.”

Alapige: Jónás 3,10

„És látta Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek az ő gonosz útjukról: és megbánta az Isten azt a gonoszt, amelyről mondta, hogy végrehajtja rajtuk, és nem hajtotta végre.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert egyszerűen Fiadat a golgotai kereszten feláldoztad értünk. Köszönjük, hogy az Ő engesztelő áldozata révén kaphatunk Tőled minden áldást, bűneinkre bocsánatot és kegyelmet. Hálát adunk Neked, hogy az elmúlt hónapban is minden dologban ott voltál velünk, őriztél bennünket, ha teher volt rajtunk erőt adtál azt elhordozni, ha kellett, összetörted a szívünket, fájdalmat okoztál, hogy utána megújítva vonj magadhoz bennünket.

ISTEN MEGBÁNTA?

Köszönjük Neked, Urunk, a szabadságokat, a családi nyaralásokat, együttléteket. De köszönjük azt is, hogy a munkahelyünkön is ott voltál, és teendőinkben is támogattál bennünket. Hálát adunk azért, hogy a betegágyak mellett erősítetted testvéreinket, erőt, reménységet adtál nekik, és Hozzád forduló szívet.

És köszönjük azt is, hogy akik Téged kerestek, azok nem hiábavalóan tették ezt. Köszönjük a csendesheteinket, amelyeken a Te igéd szólhatott, hangozhatott, hogy az evangélium nem szűnik meg hirdettetni számunkra. De legfőképpen köszönjük azt a kegyelmedet és irgalmadat, amelyet megbizonyítottál a keresztfán, mert az a Te végtelen jóságodnak és kegyelmednek legláthatóbb jele.

Kérünk, bocsássd meg nekünk, hogy mégis annyiszor elfordultunk Tőled, nem hittük el, hogy minden, amit teszel, az jó, nem hittük el, hogy az a javunkra válik. Nehéz nekünk küzdenünk saját öemberünkkel szemben, ezért jövünk ma is Hozzád, Benned bízva, semmibe se fogózkodva, csak Rád nézve. Kérünk, hogy támogass bennünket Szentlelked erejével, Igéd által feddj, ints, buzdíts, erősíts, és mindenekelőtt életeket támassz.

Köszönjük, hogy kegyelmedet kérhetjük, mert megígérted, hogy miénk bűneink bocsánata. Így kérünk, hogy ezen az istentiszteleten is Teelőtted magunkat megalázhassuk, és hálából, őszintén Neked énekelhessünk, Téged dicsőíthessünk, igédre hallgassunk. És kérünk, hogy áldd meg minden közösségünket, áldd meg Rád figyelmünket, hogy Te legyél minden mindenekben itt közöttünk. Jézus Krisztus áldozatában bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Ha visszatekintünk eddigi életünkre, vagy akár csak az elmúlt egy hétre, és fel tesszük magunknak a kérdést, hogy mi mindent tettem, vagy éppen mulasztottam el megtenni, amit azóta megbántam, lehet, hogy elég sokáig sorolnánk a dolgokat. Elkapkodott döntések; az életben ritkán adódó alkalmakkal való nem-élés; keményszívűség akkor, amikor szeretnünk kellett volna valakit; a megbocsátani nem tudás; hogy bízunk abban, aki aztán ezzel a bizalmunkkal visszaélve súlyos sebeket ejtett rajtunk – ezek mind olyan dolgok, amelyet az ember – utólag egy kicsit más szemmel nézve a dolgokat, de – megbán. Emberi természetünkhöz hozzátartozik a tévedés, az elhamarkodottság és a változás, ezért sok esetben kell észrevennünk magunkban, hogy utólag megbántuk azt, amit tettünk, megbántuk a döntéseinket. És bár nem szívesen érezzük ezt, de valahol legbelül mégiscsak jól tudjuk, hogy mindez hozzátartozik földi életünkhöz, emberi bűnös természetünkhöz.

De az a gond, hogy sok esetben magunkból indulunk ki akkor is, amikor Istenre gondolunk. Amikor azt a kérdést tesszük fel, hogy milyennek gondoljuk mi Istent, sokszor úgy indulunk ki magunkból, hogy azt gondoljuk Róla, hogy Ő is ugyanolyan változékony, és Ő is ugyanúgy bán meg dolgokat, mint mi magunk, és még meg is tudjuk indokolni ezt. Mert saját életünkben is tapasztaljuk, a Szentírásban is találkozunk azzal, hogy Isten egyszer haragszik ránk, másszor meg kegyelmével vesz körül minket. Egyik nap kezének súlyát érezzük magunkon, másnap pedig áldásaiért lehetünk hálásak Őneki. Ebből kifolyólag, mivel látjuk, hogy Isten másként és másként cselekszik, sokszor még ellentétes módon is, azt gondoljuk, hogy az Ő természete is ugyanúgy változik, mint a miénk, Isten igenis képes úgymond megbánni korábbi döntéseit.

Még azok az emberek is, akik így gondolkoznak Istenről, megdöbbennek azokon az igeszakaszokon, amelyek azt tartalmazzák, hogy Isten megbán valamit, amit korábban tervezett vagy éppen megígért. Megdöbbenésünk pedig abból a reményből ered, hogy szeretnénk, ha életünkben lenne valaki, egy biztos pont, egy kőszikla, aki sose változik meg irántunk való szeretetében. Mert bár Istent sokszor embernek gondoljuk, mégis mindannyiunknak szüksége van erre a kapaszkodóra, erre a szilárd pontra, amibe belekapaszkodhatunk az élet folyamatosan változó folyamában. És hogyha Isten is olyan lenne, mint az ember, megbánná az Ő döntéseit, ha bármikor megváltoztatná hozzánk való viszonyát, ha képes lenne arra, hogy bármikor megbánhatna bármit velünk kapcsolatban, még akár megígért kegyelmét és szeretetét is képes lenne visszavonni, akkor végképp elveszítenénk lábunk alól a szilárd talajt. Ezért olyan fontos kérdés az, amit Jónás könyvének felolvasott 10. verse feltesz: vajon Isten képes-e megbánni azt, amit korábban ígért?

Mai alkalmunkon ezt a kérdést szeretnénk az Ige vezetésével körüljárni, 3 dologra kitérve. Először arról beszélünk röviden, hogy mit jelentene az, ha Isten ember módjára bánna meg korábbi döntéseit. Másodszor megvizsgáljuk azt, hogy mit is jelent a Bibliában használt kifejezés, mit ért alatta Isten maga, hogy Ő megbán valamit. Végül pedig a megértetteket alkalmazzuk Jónás könyvének felolvasott szakaszára, és megnézzük, hogy mit jelent az, hogy Isten könyörült Ninivén.

1. Először tehát azt a lehetőséget gondoljuk végig, hogy mit jelentene, ha szó szerint vennénk az Igének azt a kijelentését, hogy Isten megbánta mindazt, amit korábban tervezett? Mit jelentene az, ha Isten úgy megbánná korábbi döntéseit, ahogyan mi szoktuk?

Először is azt jelentené, hogy Isten meggondolatlanul vagy elhamarkodottan döntött. Azaz Isten nem elég bölcs ahhoz, hogy olyan döntést hozzon, amit aztán később ne kelljen megbánnia. Vagy pedig kapkodva hozza meg a döntéseit, amelyből tapasztalatunk szerint nem sok jó szokott származni. Azaz ha valaki úgy gondolja, hogy Isten emberi módon bánja meg a döntéseit, akkor az mondja ki, mert ez is következik ebből, hogy Isten nem elég bölcs.

De az is következik ebből a gondolatból, hogy ha Istennek meg kellene bánnia döntéseit, hogy Ő nem ismeri a jövőt. Mert ha ismeri, ha mindentudó, és jól látja, hogy mi fog történni, akkor számolnia kell a jövőbeni eseményekkel, és minden döntését ezekre alapozva kellene meghoznia, ha pedig így tesz, akkor jó döntést hoz, amit később nem kell megbánnia. Ha tehát azt gondoljuk, hogy ez a megbánás szó azt jelenti, hogy Isten rosszul döntött, akkor ezt is jelenti, hogy akkor Ő nem tudja, és nem látja a jövőt.

De azt is jelenti mindez a gondolat, hogy Isten megbán emberileg valamit, hogy Ő nem mindenható, mert nem tudja elkerülni azt, ami az Ő akaratával ellentétes. Ha kevés a hatalma, és nem tudja terveit véghezvinni, megvalósítani, csak akkor fordulhat elő az, hogy olyasvalami történjen meg, amit aztán Ő neki meg kell bánnia.

De beszélhetnénk arról is, hogy Isten természete ilyen: mind a kedve, mind az akarata változékony. De ha ezt gondolnánk, annak végzetes következményei lennének. Elveszítenénk üdvbizonyosságunkat, mert ha Isten változékony, akkor az is előfordulhat és bekövetkezhet, hogy amit ma megbocsátott, azért holnap haragudna és megbüntetne érte minket.

Ha tehát emberi értelemben magyarázzuk ezt a kifejezést, hogy Isten megbán valamit, akkor szinte ellent mondunk a teljes Szentírásnak, amely nem pusztán Is-

ISTEN MEGBÁNTA?

ten mindentudását, végtelen hatalmát és változhatatlanságát tanítja, hanem több helyen is, mint például az 1Sámuel 15,29-ben, azt is tanítja, hogy nem bán meg semmit. Ezt olvassuk: *„Izráelnek erőssége pedig nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember Ő, hogy valamit megbánjon”*.

2. És ezzel meg is érkeztünk második pontunkhoz, hogy mit is tanít a Szentírás arról, hogy Isten megbán-e bármit is, amit korábban kigondolt? Az első dolog, amit ki kell mondanunk, hogy az Igében többször is előfordul (nemcsak Jónás könyvében, hanem máshol is) az, hogy Isten valamit megbán. Például az 1Mózes 6,6-ban, az özönvíz történetének bevezetésében azt írja az Ige, hogy Isten megbánta, hogy embert teremtett. Azután a 2Királyok 20-ban azt olvashatjuk, hogy Ezékiás királynak azt jelenti ki Isten, hogy meg fogsz halni, de miután a király könyörgött, az Úr elhalasztotta az ő halálát. Vagy a Jeremiás 18,8-ban arról beszél maga az Úr, hogy Isten megbánja a büntetést, amelyet egy népre bocsátott, ha az megtér a bűneiből. Vagy az 1Sámuel 15,11-ben azt olvassuk, hogy Isten megbánta, hogy Sault királlyá tette. És még sorolhatnánk a bibliai példákat, hogy hány helyen fordul elő az a kifejezés, hogy Isten megbán valamit.

Ugyanakkor az ellenkezőjét is egyértelműen tanítja az Ige: nem csak az 1Sámuel 15,29-ben, amit az előbb felolvastam, de a 4Mózes 23,19-ben is, amely így szól: *„Nem ember az Isten, hogy hazudjék, és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-e Ő valamit, hogy meg ne tenné? Ígér-e valamit, hogy azt ne teljesítené?”* A Szentírás tehát egyértelműen tanítja azt is, hogy Isten nem ember, nem változik meg sem célja, sem akarata, és ezért nem is kell megbánnia semmit.

Ezt kimondva egy olyan helyzetben találjuk magunkat, hogy találkozunk 2 állítással a Szentírásban, ami látszólag ellentmond egymásnak. Mit kezdjünk velük? Mert egyszerre igaz az, hogy Isten nem bán meg semmit, de ugyanakkor meg találkozunk olyan igeszakaszokkal, ahol az a kifejezés szerepel, hogy Isten megbán valamit. Hogyan egyeztethető össze ez a 2 dolog, és hogyan lehet úgy értelmezni őket, hogy egyszerre igaz legyen mindkettő?

Ahhoz, hogy erre a kérdésre válaszolni tudjunk, először röviden arról kell beszélnünk, hogy Isten hogyan jelenti ki magát számunkra a Szentírásban. A Szentírás először is egyértelműen tanítja azt, hogy Isten teljes egészében, fenségében és dicsőségében, nagyságában és hatalmában az ember számára nem fogható fel. Az emberi értelem nem képes Istent teljes egészében megragadni. Valamennyire képesek vagyunk megismerni Őt, de az emberi értelemnek korlátai vannak. Minden emberi értelemnél hatalmasabb Ő, és ezért a véges emberi elme nem képes befogadni és felfogni Őt, a végtelent. Isten mégis beszél nekünk magáról, de úgy, hogy mondanivalóját hozzánk alkalmazza, számunkra érthető módon közli velünk. Másként fogalmazva: Isten leereszkedik a mi felfogásunk szintjére, és úgy beszél magáról, hogy azt megértsük, emberi módon. Rossz hasonlatot fogok mondani, de nem tudok mást: hasonló ez, mint amikor egy felnőtt egy gyermeket kezd matematikára oktatni. Nem rögtön a deriválással vagy a több ismeretlenes egyenletekkel kezdi a tanítást, hanem azzal, hogy mennyi 1 meg 1, a gyermek maga nyelvén, úgy, hogy az a gyermek is megértse.

Isten valahogy így alkalmazkodik hozzánk, és emberileg beszél saját magáról. Olyan érzéseket, olyan indulatokat tulajdonít magának, amelyek emberiek. Másként fogalmazva – Isten nem olyannak tünteti fel magát előttünk, mint amilyen önmagában, hanem amilyennek mi érezzük Őt. Ezt hívják idegen nyelven antropopatizmus-

nak: Istennek emberi érzéseket tulajdonító kifejezésnek. És azért beszél a Bibliában így magáról Isten, hogy mi azt megértsük, nem pedig azért, mert Ő valójában olyan lenne, mint mi, emberek.

Így értjük meg azt, hogy a Szentírás hangsúlyozza, hogy Isten nem ember, ezt több helyen is mondja: „*nem ember az Isten, hogy hazudjék*”, „*nem ember Ő, hogy valamit megbánjon*”. Ugyanakkor sok esetben mégis úgy beszél Róla, saját magáról, mintha ember volna. Tehát amikor arról beszél a Szentírás, hogy Isten megbán valamit, akkor nem azt érti alatta, hogy Ő úgy téved, és úgy változik meg az akarata, mint nekünk, embereknek, hanem valami mást jelent. Mit? Mit érez az ember, amikor ezt így megfogalmazza, hogy Isten megbán valamit? Mit lát az ember? Nagyon egyszerűen azt látjuk, hogy Istennek megváltoznak a cselekedetei, másként cselekszik, mint korábban. Mert amikor az ember megváltoztatja a saját cselekedeteit, abból kimondatlanul is arra kell gondolnunk, hogy az ember megbánta azt, ahogyan korábban tett, ahogyan korábban élt, ezért változtatott azon a szokásán és azon a dolgon. Ez a kettő összefügg: hogy megbánok valamit, és annak következménye, hogy másként cselekszem. Amikor tehát a Szentírás arról beszél, hogy Isten megbánta, amit tett, nagyon egyszerűen azt kell értenünk alatta, hogy Isten cselekedetei a korábbihoz képest megváltoztak. Példának okáért az özönvíz esetében ez azt jelentette, hogy Isten miután megteremtette az embert, utána majdnem kipusztította az emberiséget. Sault királlyá tette, de aztán megfosztotta trónjától. És ezt a változást fejezi ki így az Ige, hogy Isten megbánta, amit korábban tett. Ezt kell értenünk az alatt, hogy Isten megbánta a tettét.

De mielőtt rátérnénk Jónás könyvének magyarázatára, még röviden arra a kérdésre is ki kell térnünk, hogy Isten cselekedeteinek változása nem mond-e ellent annak a bibliai tanításnak, hogy Isten nem változik meg? Ő változhatatlan. Egy teljes prédikációt lehetne ennek a témának szentelni, de most csak röviden szeretném, ha válaszolnánk az Ige tükrében erre a kérdésre. A Szentírás azt tanítja nekünk elsősorban, és ez a legfontosabb, hogy elhiggyük, hogy Istenben „*nincs változás vagy változásnak árnyéka*”. Ezt az Ige kimondja. Ez az alap, és ez a legelső válasz a kérdésünkre: Isten nem változik meg. De, és az Ige másodszor ezt hangsúlyozza: ez nem azt jelenti, hogy Isten tétlenül ül, és nem tesz semmit. Sokszor azt gondoljuk, hogy a változatlanság azt jelenti, hogy valami lemerevedik, és úgy marad, meg se mozdul, nem cselekszik semmit. De Isten változatlansága nem ezt jelenti. Isten úgy változatlán, hogy közben cselekszik. A kérdés az, hogy a cselekedetei mögött lévő akarata, szándéka, cselekedeteinek oka megváltozik-e?

Másképp feltéve a kérdést: Isten mi alapján cselekszik? A világban zajló eseményekre reagál Ő utólag, cselekedeteit az határozza meg, hogy mi hogyan döntöttünk, és Ő utólag kapkod, hogy „jaj, ez így döntött, akkor nekem úgy kell tennem”? Vagy pedig saját akaratát, céljait és szándékát valósítja meg, akár úgy is, hogy egyszer így, másszor meg ellentétes módon cselekszik? Egyszer ítéletet hirdet Ninivének, mászor meg könyörül rajta. Van-e változás az Ő tervében, akaratában, szándékában? A Szentírás válasza erre a kérdésre egyértelműen az, hogy nincs. Isten akarata nem változik. Isten maga az, aki a történelmet formálja, Ő az, aki mindent saját akarata, belátása szerint vezet, és véghez is viszi azt. És ez azt jelenti, hogy Ő nem a világ eseményeit követve dönt, hanem a világ eseményei követik az Ő örök végzését és tervét. Istennek tehát se szándéka, se akarata nem változik meg – amit öröktől látott, helyeselt, elhatározott, azt hajlja végre munkájával. Még akkor is, amikor számunk-

ra ellentétes módon cselekszik, és úgy érezzük, hogy hirtelen megváltoztatta az Ő tetteit, amikor az ember azt fogalmazza meg, hogy Isten megbánt valamit, akkor is az Ő előre tudott akaratát valósítja meg. Tehát amikor mi azt érezzük, hogy Isten megbánt valamit, mert másként cselekedett, mint korábban ígérte, akkor az az igazság, hogy csak az Ő akaratát valósítja meg, és ez az akarata rejtett számunkra, de utólag sok esetben kiderül ez, hogy mi is volt Isten eredeti szándéka és célja.

3. Hogy jobban megértsük ezt, végezetül nézzük meg Jónás könyvének példáját. Még egyszer nézzük a 10. verset: *„És látta Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek az ő gonosz útjukról: és megbánta az Isten azt a gonoszt, amelyről mondta, hogy végrehajtja rajtuk, és nem hajtotta végre”*. Mit is jelent ez az elmondottak fényében? Azt, hogy Isten Jónás próféta által ítéletet hirdetett. A niniveiek, hallva az isteni üzenetet, bűnbánatot tartottak és megtértek bűneikből, abbahagyták a gonoszt, amit tettek. Ezek után pedig – a mi szemszögünkből nézve – Isten megváltoztatta szándékát, mert ítélet helyett megkegyelmezett a város népének. Ez az, amit mi, emberek látunk, és ez az, amit mi gondolunk, hogy ez történt: Isten megbánta. De ha egy kicsit alaposabban végiggondoljuk a dolgot, akkor fel kell tennünk a kérdést, hogy mi is volt Isten eredeti célja, szándéka mindazzal, ami itt történt? Valóban megváltoztatta volna a szándékát, és megbánta, hogy ítéletet akart tartani Ninive felett? Nem hiszem, hogy ez történt.

Először is gondoljuk végig azt, hogy ha Isten végső szándéka az lett volna, hogy Ninive elpusztuljon, ahogyan azt az ítélethirdetés sejtetni véli, akkor miért szólt a városnak erről a próféta által? Ha el akarta volna pusztítani a várost bűnei miatt, akkor nem egyszerűbb lett volna végrehajtani azonnal az ítéletet? Miért kellett szólnia nekik erről? Mi az, ami megakadályozná Istent akaratának véghezvitelében? Ember? Egy porszem? Meg tudnánk akadályozni, hogy Ő valamit dönt, és az ne úgy legyen? Isten számos országot, birodalmat, várost törölt már el a történelem során minden figyelmeztetés nélkül. Miért szólt volna Ninivének, ha el akarta volna végleg pusztítani őt?

Mindezeket végiggondolva, arra kell jutnunk, hogy Istennek nem ez az akarata volt az eredeti szándéka. Akkor mégis mi? Hát az, ami meg is valósult: Isten azt akarta, hogy Ninive megjobbuljon, és ne vesszen el bűnei miatt. És Isten ezt a szándékát meg is valósította. Ezt az akaratát úgy valósította meg, hogy ítéletet hirdetett a város felett, amire ők megtértek, és ezek után fedte fel Isten eredeti szándékát, ami ellentétesnek tűnik az ítélettel: mégpedig azt, hogy kegyelmet gyakorolt felettük. Különös dolog ez számunkra, hogy Isten eredetileg is meg akart kegyelmezni a városnak, és ezt úgy érte el, úgy valósította meg, hogy ítéletet hirdetett. De időnként ezt teszi. Még a mai nap is cselekszik így Isten, hogy ítéletet hirdet, hogy utána könyörüljön az emberen.

Miért érezteti ítéletét és haragját velünk sok esetben? Azért, hogy megtérjünk bűneinkből, és megjobbítsuk útjainkat. Mert vannak olyan makacs szívek, amelyek nem térnek meg makacsságukból a szelíd, megtérésre hívó szóra, csak akkor, ha az ítéletet mutatja fel Isten. Ha Jónás próféta bement volna Ninive városába, és elkezdett volna arról szolgálni, hogy „emberek, térjete meg, mert rossz az, amit tesztek, nem jó, amit minden nap láttok az utcán, és a szívetekben van”, ha ilyen szelíd szóval és a szeretet evangéliumával lépett volna fel, nem biztos, hogy Ninive megtért volna. Isten ezért – mindannyiunknál bölcsebb lévén – ítéletet hirdetett meg, amit meghallottak a niniveiek Isten Lelkének munkája révén, és amelynek az lett a követ-

kezménye, hogy megtérték a bűneikből. Isten a mi keményszívűségünk miatt cselekszik sokszor így, hogy ítéletet hirdet, de azért, hogy megjobbítson bennünket. És miután ez megtörténik, megmutatja nekünk az Ő kegyelmét, kegyelmet gyakorol, ami az eredeti szándéka és terve is volt.

Tehát ebből az igehelyből is megérthetjük, hogy Isten nem bánja meg az Ő ígéreteit és nem változtatja meg saját akaratát, hanem véghezviszi és megvalósítja azokat. És ebből számunkra, hívők számára sok bátorítás is származik. Csak hármat szeretnék röviden felsorolni.

Először is azt jelenti, hogy amikor az Igében figyelmeztető ígéket találunk, az nem feltétlenül azt jelenti, hogy Isten nem könyörül rajtunk, hanem pont hogy bűnbánatra és Isten kegyelmében való bizakodásra int és indít minket, hogy forduljunk Hozzá, könyörögjünk kegyelemért. Ninive esetében ez a kegyelem ragyogott fel az ítélethirdetés közben. Ha Isten ilyen ítéletes ígéket ad nekünk, és a haragjára mutat rá, akkor őszinte bűnbánatot kell tartanunk, mint a niniveieknek, és reménykednünk kell Isten kegyelmében. Ugyanis kegyelméhez akar minket elvezetni, ez a szándéka.

Másodszor az, hogy Istennek nem kell megbánnia semmit, az azt jelenti, hogy Ő nem téved sosem. Ahogyan énekeltük a főénekekben is: „mind jó, amit Isten tész”. Nehéz ezt elhinnünk. Sokszor úgy gondoljuk, hogy „az Úr rosszul alakította az életünket, ennek nem így, hanem úgy kellett volna lennie. Azt a fájdalmat el kellett volna kerülnöm, meg kellett volna kíméljen engem. És azt a jót meg megadhatta volna igazán.” Isten fölé akarunk kerekedni, és megmondani, hogy mi az, amit rosszul tett, és mi az, amit megbánhatna igazán. De az Ige egyértelműen tanítja: „mind jó, amit Isten tész”.

Nehéz elhinnünk. Jónásnak is problémája volt ez, nem akarok erről beszélni, ha a folytatást elolvassuk, megtaláljuk benne, hogy Jónás elkezdett duzzogni Isten ellen, hogy „miért könyörültél? Uram, Te nem tudod jól a dolgokat! Mi az, hogy ítéletet hirdetsz általam, és utána pedig olyanná teszel engem, mint aki hazudik? Mert hát... nem történt meg a dolog. Most mit fognak gondolni a niniveiek? Azt, hogy hazudtam. Könyörültél, ahelyett, hogy végrehajtottad volna az ítéletet. Hát nem azt kellett volna? Akkor aztán mindenki meglátta volna, hogy milyen hatalmas Isten vagy!” Csakhogy Isten az Ő kegyelmét akarta felragyogtatni és megmutatni, mert Ő bölcsőbb mindannyiunknál. És számunkra igenis bátorító dolog ez, hogy Isten mindent jól tesz, akármit gondoljunk saját életünk eseményeivel, dolgaival kapcsolatban. Isten munkája mindig jó.

És végezetül, de nem utolsósorban, hitünk, üdvösségünk bizonyosságát adja nekünk ez a kijelentés, hogy Isten nem bánja meg az Ő döntéseit. Mert akit Isten egyszer újjászült, akinek megbocsátott, akiért Jézus Krisztus meghalt, az nem fogja elveszíteni üdvösségét, azt Isten üdvözíti és megmenti és megtartja ebben a földi életben. Isten sohasem fogja megbánni azt, hogy az Ő népén könyörült. Olyan előfordulhat velünk is, hogy Isten haragját érezteti velünk, mert éppen egy bűnbe süllyedünk el, és abból akar kiszabadítani, bűnbánatra indítani és megszabadítani, de üdvösségünk kérdésében Isten sosem bán meg semmit. Biztos kezekben vagyunk, amely kézből senki nem szakíthat ki bennünket. Jézus Krisztus kereszthalála bizonyos és elegendő. Nem történt semmi olyasmi a kereszten, amit Istennek meg kellene bánnia, mert az nem lett volna elegendő valakinek az üdvösségére, mindent tökéletesen elvégzett. És emiatt mi is nyugodtak lehetünk, hogy Isten megmentett bennünket, Isten az övéit megmentette.

ISTEN MEGBÁNTA?

Zárásképpen hadd olvassam fel ismételten az Ige bizonyágtételét, amit jó, ha szívünk hústábláira vésünk: „*Izraelnek erőssége nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember Ő, hogy valamit megbánjon*”. Az Úr adja nekünk az Ő Szentlelkének erejét, hogy bízni tudjunk ebben, és mindig tudjunk bízni az örökké változhatatlan, bölcs, jövőt tudó, mindenható Istenben. Adja ezt nekünk!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Szentháromság Isten, hogy valóban minden jó, amit Te cselekszel, és köszönjük Neked azt, hogy láthatjuk ezt a golgotai kereszten végzett munkádban, feltámadásodban, abban, hogy mind a mai napig uralkodsz, és bölcsen igazgatsz, vezetsz mindeneket.

Köszönjük Neked Igéd kijelentését, amely rávilágít, hogy Te nem vagy ember, nem változtatod meg sem céljaidat, sem akaratodat, mivel azok tökéletesek és jók, hanem végtelen nagy hatalommal megvalósítod azokat. Így lehetett az, hogy mi is megismerhettünk Téged, hogy elhihettük, igazat adhattunk mindannak, amit az Igében találhatunk. És köszönjük Neked, hogy Szentlelked munkája révén napról napra, újból és újból magadhoz vonsz bennünket. Köszönjük, hogy ez az akaratod és döntésed nem változik meg soha.

Bocsásd meg nekünk, hogy mi viszont annyira változékonyak, szeszélyesek vagyunk, oly sokszor kötelezzük el magunkat Temelleted, mégis a bűn csábításának engedve elhagyjuk útjaidat, saját fejünk, akaratunk után megyünk. De köszönjük, hogy mivel kegyelmes Pásztorunk vagy, utánunk jössz, és visszaviszel bennünket. Kérünk, segíts őszinte bűnbánatot tartani, segíts, hogy bűneinkből valóban úgy megszabaduljunk, hogy ne csupán azt bánjuk, hogy bűnösök vagyunk, hanem azt is, hogy Téged megbántottunk. Segíts fájlalni bűneinket, abbahagyni azokat, és a Te akaratodat cselekedni. Ehhez kérjük az engedelmesség Lelkét, aki erre képessé tesz bennünket.

És köszönjük, Urunk, hogy minden jó, amit Te teszel. Köszönjük, Urunk, még hogyha a fájdalom, még hogyha teher is ér bennünket, mert Neked így tetszik, az is jó, mert hasznunkra válhat, mert Te adod nekünk. Így kérjük, hogy legyél szenvedő testvéreinkkel, Te erősítsd őket, figyelmüket irányítsd magadra, Téged keressenek, és Te legyél kősziklájuk, bizodalomuk.

Köszönjük Neked azokat a gyógyulásokat, amelyeket adtál.

És köszönjük, hogy hirdettetik a Te igéd itt a gyülekezetünkben. Kérünk, áldd meg a Neszmélyen lévő férfitestvéreket is, áldd meg együttlétüket jelenléteddel, hangzó igéddel.

De kérünk, könyörülj rajtunk is, áldd meg az előttünk álló időszakot, a tanévkezdést is. Áldd meg a pedagógusokat, a gyermekeket, a szülőket egyaránt. Köszönjük, hogy van lehetőség hirdettetni az igét az iskolákban, a hittanórákon. Áldd meg hittanoktatóinkat, és mindenekelőtt a gyermekeket, nyisd ki a szívüket, hogy meghallják a Te megszólító, magadhoz hívó szavadat.

Kérünk, Urunk, hogy a mi szívünket is napról napra Te tedd készségessé meghallani a Te szavadat, amikor elcsendesedünk otthon, az Igét olvasva. Kérünk, hogy táplálj bennünket is Temagaddal, mert Te vagy az „*életnek kenyere*”.

Köszönjük Neked, hogy bízhatunk a Te jelenlétedben, mert megígérted, hogy velünk maradsz „*minden napon a világ végezetéig*”. Legyen áldott a Te háromszor szent neved örökkön örökké!

Ámen.